

20 סיג

דובק מגישה:

סיגריה מיוחדת

בקופסה מיוחדת

20 סיג. פילטר 81 KING SIZE אגורות

הרריאל

תערובת חדישה: "TOASTED"

בקופסת ה"מְסוּב" הבלתי נמעכת

פרסום ד"ר יעקבסון

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמנהלה: תל-אביב, גליקסון 8, טלפון 226785, ת.ד. 136. מען מברקי: עולמפרט • דוטו משה שהם בע"מ ת"א, פיו 6 • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

המלחמה נגד הרודנות, ההרפתקנות והי בטחוניזם מצטיירת לעיני רבים כשרשרת של מאבקים זוהרים ודרמאטיים, לפי מיטב המסורת ההוליבורית. ואמנם, מדי פעם מתאמת תמונה זו — פצצות, התנקשויות, משפטים דרמאטיים, חטיפות, חוקי-דיכוי דראקוניים. אולם בשאר ימות השנה זוהי מלחמה פרוזאית מאד, עבודה שחורה ה מחייבת כושר טכני רב — אם כושר עתו-נאי, אם כושר פרלמנטארי, אם כושר איר-גוני ואם מינהלתי.

חי"כ מפ"ם חנן רובין היה איש העבודה השחורה הזאת — סוס-עבודה, סוס-מלחמה. הוא לא ידע לשלבה אצנים בנאומים חוצבי-להבות, לחטוף כותרות בעתונות, ל"עצב לעצמו דמות "ציבורית" זוהרת. עבודתו היתה פרוזאית, יומיומית, עקשנית, כל-יגאלית.

כל-הנשק שבירו היו הפגיון החד של השאליתא, החרב של הצעת-החוק הפרטית, הסייף של ההסתיונות. מעטים מאד חברי הכנסת שיכלו להשתחח לו בשימוש בכלי-נשק אלה. בשטח זה היה חייל מקצועי, מאומן, מומחה מדרגה עליונה.

אולם לא המקצועיות של רובין הלוחם היתה תרומתו העיקרית במאבק על דמות המדינה. התכונה העיקרית שלו היתה ה"התמדה. הוא לא היה חייל-לעל-מצוא, לודר המתייצב רק להתמודדויות דרמאטיות, רבות-פירסום. הוא היה חייל של כל ימות השנה. הוא ידע כי במאבק זה אין קרב חשוב ובלתי-חשוב. כל הקרבות, הגדולים והקטנים, הנוצצים והאפורים, חשובים ב"אותה מידה עצמה.

ובהתלקח מאבק כזה — כלל לא עלה על דעתו לשאול: "איפה רובין?" ידעת בד"י יוק היכן הוא נמצא: בגיורה שלי של ה"חיות, הגיורה הפרלמנטרית. גם לא שאלת את עצמו: "מה הוא עושה?" ידעת מה הוא עושה: מכין התקפה טאקטית, ב"מיסגרת המיגונה הגדולה להגנה על חרר-יות-האדם.

★ ★ ★

היה זה מובן מאליו כי ניפגש בשדה-קרב זה לעיתים קרובות. כל פגישה כזאת היתה פרוזאית. איני זוכר אף מיקרה אחד בו נאמנו, איש בפני רעהו, על המטרה. היא היתה ברורה. רובין גדל בגרמניה ו"ראה" כמו עיניו את עליית הנאציזם. כאשר עלה ארצה, ב"1933, קוננה בלבו, כמו בלבוה רבים, ההחלטה הנחושה: "זה לא יקרה שנית!"

גם היעזר המעשי של הקרב היה תמיד ברור. כאשר ניפגשו, היה זה כפגישת שני חיילים, המופקדים על גזרות שונות של אותה חזית, והנוצצים איך לתאם את פעולותיהם כדי להגיע לייעילות מירבית. כך זה היה במאבק על חוק בטחון ה"מדינה — גם בעת קבלתו, וגם בשעה ש"הגיש רובין, לאחרונה, הצעת-חוק פרטית לחיקונו. כך זה היה במאבק על חוק לשון-הרע. בהגנה על אהרון כהן, בהתקפה על המימשל הצבאי, בהכנת המלחמה לחקיקת חוקה.

כשהמציא לנו אלי תבור את ההוכחות המצולמות להמצאות העושים ביד הקלגסים באנגולה, הושטתי אוטומטית את ידי ל"סל-פון וקבעתי פגישה עם רובין, כדי להפעיל את החזית בכנסת. כאשר קרה מה שקרה בפרשת חי חסידוף, הגיש רובין אוטומטית שאילתא חותמת והמציא לנו העתק, כאשר קיבל תשובה בלתי-מספקת, הגיש שאילתא שניה, ושלישית. הוא לא גואש מעולם.

★ ★ ★

בכל הדיונים, ידעתי כי תפקידו של רובין קשה מתפקידי שלי. אני אדם חופשי. העולם הזה ערוך תמיד לקרב למען ה"חרות, הצדק והשלום. הוא בחוקת קומננדו המגויס גיוס מלא במאבק רצוף. אין צורך לשכנע איש כי המאבק כדאי, כי הסיכון מוצדק.

מצבו של רובין היה שונה, לצערי. לפני שיכול היה לצאת לכל מאבק שהוא, היה עליו לשכנע את מפלגתו האמלטית, הפוסי-חת תמיד על שני הסעיפים. רובין השקט, האפור, הפרוזאי, היה תמיד קיצוני יותר, נועז יותר, חוקפני יותר, מרוב צמרת מפלגתו. תפקידו היה להשיג את האפשרי — לשכנע, לדרבן.

לפני חודש בחרנו את ה"באדרובין" לאיש הכנסת של תשכ"ב, כאות-הכרה על ה"מאבק המזהיר והעקשני בעצדת-הכספים, בימי פרשת סובלן. שני הדוקטורים ל"משפטים — יוחנן באדר וחנן רובין — היו ראויים לתואר זה במידה שדה. אך דומני כי ד"ר באדר יהיה הראשון שיטכנים כי לרובין הגיע פרס גדול יותר — כי באותם הימים היה באדר חופשי לקבוע את